

Зміст

Новий початок

Лист, квітчаста книга і, нарешті, аеропорт.....	13
Небезпеки приховані скрізь — передусім у залах очікування аеропорту	29
Думки Duty Free.....	38
Хмари, дива і... болючі спогади	51
Усе могло б бути так приємно!.....	64
Арета, Мадонна, Піксі та інші вівці..	74

Майже нічого в житті не є таким, яким здається

Лійки, уроки блиску й ідеальна дівчина.....	92
Змішані повідомлення.....	108
Сніданок у тьмяному світлі та десерт із невдачею	124
Нана, Моріц і фото мами з татом ..	139

Сумний день зі щасливим фіналом?..	145
Вирушаємо до Паддлбрука!	159
Темні духи та страшні історії	162
Експурсія замком із втратами.....	173

Духи минулого

Коли все раптово інакше.....	196
Скелі та квіточки вересу.....	213
Зустріч із Моріцом	218
Таємниці та непорозуміння	239
Найважчий підйом у моєму житті... ..	247
У підвалах замку Хаймур.....	262
Моріц, я та опівнічна вечірка вищого гатунку!.....	276
Чоловік із бородою	290
Аварія, мама й тато і, власне, наше життя	296
Ми танцюємо на зимовому балу	306

Любий таточку,

це перший лист у моєму житті, який я пишу тобі. Сподіваюся, ти мене пам'ятаєш...

Стоп! «Сподіваюся, ти мене пам'ятаєш»? Хвилинку! Що за нісенітницю я пишу? Звісно, батько згадує свою доньку. (Гм, хіба ж ні?)

Я починаю знову...

Любий таточку,

я нарешті в справжнісінькій школі, точніше, в коледжі. Нана після п'ятнадцяти довгих років перебування вдома справді дозволила мені вирушити в світ. Ти тільки уяви: я веду майже нормальний спосіб життя! Навіть якщо Нана ще страшенно боїться... ти ж бо її знаєш! Через це вона приставила до мене в школі — на щастя, милого — приватного охоронця, про справжню місію якого в коледжі ніхто навіть не підозрює. Він виглядає значно молодшим, ніж є насправді, та записаний тут як студент, хоча, звісно, давно вже виріс і має належний вишкіл як охоронець. Один з геніальних шахових ходів Нани!

Гадаю, той факт, що я перебуваю під охороною в коледжі, теж заспокоїть тебе. Ти завжди переймався моєю безпекою майже так само, як Нана. (Вона справді гірша за квочку в передінфарктному стані, якщо її курча порпається на пів сантиметра далі від годівнички.) Коледж уважається одним з найкращих закладів у Великій Британії й розташований у гарній місцині в самому серці Корнуола посеред невідомо чого. Якщо іти пів години пішки, можна дістатися невеликого села Брокгемптон Сент-Джонс, такого мальовничого, що воно безумовно перевершило б будь-яку халтурну поштову листівку. Мама закохалася б. Тобі б теж сподобалося, таточку!

Теж нісенітниця! Навіщо я пишу моєму батькові оці дурниці про коледж Корнуол, якщо є зовсім інші речі, які я хотіла б йому сказати? Поставити йому запитання... які протягом багатьох років роїлися, мов бджоли, в моїй голові...

Ти з мамою — і я, — отже, ми всі разом мешкали в Німеччині. Через фірму твого батька, керівництво якої ти взяв на себе. Але мама

завжди сумувала за Англією, так принаймні каже Нана. Я цього не знаю достеменно. Мама дійсно втратила батьківщину?

Навіть Нана страшенно сумує за Англією. Хоча вона сама ніколи б цього не визнала, бо ж мусить керувати нашою фірмою в Німеччині. Але вона, звісно, більше британка, ніж навіть сама королева, і вважає німців — так би мовити — занадто німецькими. (Ха-ха, ти знаєш, що я маю на увазі!)

Звісно, вона ніколи не дозволила б мені виїхати кудись з Гамбурга, поки я не стану достатньо дорослою для того, аби подужати керівництво нашими заводами концерну «Норден».

Ах, татусеньку, я так часто про це розмірковую. Фірма, яку ти перетворив на одну з найбільших у світі, така важлива для тебе. Я можу це зрозуміти. Але я — я дещо інша, і я... не знаю, як маю тобі це сказати. (Здебільшого, тому що ти не тут.)

Чи будеш ти дуже сердитися на мене... чи будеш ти дуже розчарований?.. Отже, річ у тім, що останнім часом я дедалі частіше розмірковую над питанням, чи хочу взагалі

взяти на себе керівництво заводами концерну «Норден». Я досі не впевнена. У всьому. Але в мене ще є час... Однак я знаю напевно: мені подобається бути тут — в Корнуольському коледжі.

*

**Лист,
квітчаста книга
і, нарешті, аеропорт**

* ♥ *

Чути ніжне хлопання, коли я знову розгортаю бузкову книжечку. Можливо, з мого боку ця ідея з листом була цілковитим безглуздям. До того ж я писала його людині, яка його ніколи не прочитає. Обережно погладжую шовкову папітурку книжки з майже порожніми сторінками. Міс Гвінн подарувала її мені на Різдво.

«Лише для сокровенних думок!» — ласкаво сказала вона. Мені дуже подобається моя старенька домашня вчителька. Скільки разів я почувалася б геть самотньою в роки після смерті моїх батьків, якби не було її! Вона завжди була для мене кимсь значно більшим, аніж просто приватною вчителькою. Міс Гвінн і є сім'я. Я всміхаюся

в душі — що вдієш. Якщо в тебе більше немає великої сім'ї, тоді просто створи її сам.

Якимось чином Нана, схоже, відчуває те саме. За її аристократично твердою оболонкою, ймовірно, ховається м'яке серце. Замість того аби звільнити стару вчительку, тому що вона більше не потрібна, Нана без вагань призначила її на посаду свого приватного секретаря.

«З порожньою книжкою ти можеш робити все, що завгодно, — підбадьорювала мене міс Гвінн. — Ти можеш використовувати її як щоденник або малювати в ній, або... — вона посміхнулася. (Типовий британський гумор!) — ...якщо захочеш, виконуй завдання з математики. Використовуй її на свій розсуд, Енджі!»

Коли справа стосується навчання, міс Гвінн знає мої сильні та слабкі сторони, як ніхто інший. І — хай там як, це таки правда — математика, безумовно, не належить до моїх сильних сторін. Я змовницьки посміхнулася на її жарт.

— Енджі, ти готова, моя люба? — злегка занепокоєний голос Нани долинає з-під східців через відчинені двері та висмикує мене з полону

думок. Дивно, ніщо не може збентежити мою бабусю під час укладання найбільших у світі угод. Непорушний вираз обличчя, як у гравця в покер, перетворився на її фірмовий знак і прокладає їй шлях майже скрізь. Хоча такий вираз неможливо витренувати за тривалий час. Він вроджений. Нана — британка до мозку кісток, від голови до п'ят. Те, як вона споглядає все і всіх з високо піднятою головою, робить її рівнею королеві. Її гасло? «Постава — основа життя». І спина моєї бабусі, звісно, не зігнеться, навіть при поривах вітру силою в дванадцять балів. Я з п'яти років звикла сприймати її щоденні крики: «Стриманість, Енджі, стриманість! Постава!» — як цілком нормальні коментарі на адресу онуки під час гри. (На щастя, мама й тато ніколи не казали мені такі речі!) Тому мене дивувало, що моя бабуся в такі моменти, як ось цей, діє — як би то мовити — нерозважливо. Зрештою, ми маємо ще більше двох годин часу до відльоту, а аеропорт лише за сорок хвилин їзди від нас.

— Я буду за дві хвилини вниз, Нано! — кричу у відповідь, нашвидкуруч запихаючи прекрасний подарунок міс Гвінн у рюкзак.

— Ти ж не хочеш прогавити авто! — бабуся кричить ще гучніше. Поки її туфлі цокають